

Raymond se fiție în cămașă pe lângă Poodle, cu un pachet cu șase doze de bere în brațe și o imitație de zîmbet pe buze. Spune monoton, printre aburi alcoolici al căror miros Bunny îl găsește vag reconfortant :

— Ești bine, Bun ?

Prietena lui Raymond, pe care o cheamă aproape sigur Barbara, scoate capul din spatele lui Raymond, ca o bulă banală din benzile desenate, și zice :

— Salut, Bun.

— Salut... ăăă...

Bunny se gîndește că, poate, pînă la urmă n-o cheamă Barbara, dar Raymond îi spune, cu o șoaptă răsunătoare, „Barbara“.

— Da, Barbara... Scuze, Barbara, zice Bunny.

Indiferent ce vorbe rostește Barbara, răspunsul ei se pierde în intrarea gălăgioasă și bubuitoare a lui Geoffrey, care dă buzna pe ușă cu cîte o sticlă de whisky de un litru în fiecare buzunar al imensului său sacou de in. Gîfie înspăimîntător din cauza ascensiunii pe scări, flutură în aer batista lui omniprezentă și rage :

— Bunny... Bunny.... Bunny...

Apoi urmează o alunecare de teren a cărnii sale transpirate, iar Geoffrey nu îl îmbrățișează, ci mai degrabă îl digeră pe Bunny.

— A fost o slujbă minunată, Bunny ! exclamă Geoffrey, iar toți ceilalți sînt de acord.

Blonda cu semnul din naștere avansează și îi spune lui Bunny :

— A fost cu adevărat deosebită.

Bunny se întoarce spre Poodle :

— Și pe prietena ta, Poodle, o cheamă...

Dar Poodle nu e nicăieri. Bunny privește pe hol, exact la timp ca să surprindă închiderea furișă a ușii de la baie. Situația începe să stea mai bine, se gîndește Bunny.

Blonda cu picioare lungi îi zîmbește lui Bunny și se prezintă :

— Mă cheamă River.

Bunny pare o clipă confuz, apoi e lovit de o ameteală scurtă, dar intensă, simte că podeaua cedează sub el, iar pereții se clatină, și e nevoit să se sprijine de umărul lui Geoffrey.

— Te simți bine, Bun? întreabă Geoffrey, înconjurînd umerii lui Bunny cu un morman de carne.

— Căcat! Ce aiurea! Tocmai o cunoscusem... spune Bunny.

Își amintește fulgerător de chelnerița dolofană de la hotelul Grenville – bucle ei albe și grăsuțe, patul care se zgâlțîia, refrenul ei de gemete ușoare – și întreaga poveste e pe punctul de a-l copleși.

— Aș vrea doar ca totul să se miște mai încet. Aș vrea ca lucrurile să se calmeze, bombăne Bunny, întrebîndu-se imediat de ce o fi spus asta.

— Hmm, mormăie stînjedit Raymond.

— Sigur că vrei, Bunny, îi zice Geoffrey, bătîndu-l înțelegător pe umăr.

— Condoleanțe, spune și River, întinzîndu-i mîna.

Unghiile degetelor ei lungi și subțiri sînt vopsite în roz coral. Bunny, care și-a revenit, îi ia mîna și simte un curent electromagnetic atît de puternic, încît sare în spate, scuturîndu-și mîna energic, și exclamă:

— Ai simțit?

Privește șocat spre River, care a înclinat capul într-o parte, cu sprîncenele încruntate.

— Ai simțit asta? repetă el. Să mor io, sînt iepurașul Duracell!

Și îl imită relativ bine pe iepurele roz cu baterii, prefăcîndu-se că bate în toabă în timp ce merge încolo și înapoi pe hol.

River îl privește pe Bunny cu ochii ei mari și umezi, atingîndu-și inconștient semnul din naștere de pe buză.

— Te pomenești că acum o să-mi spui că te-ai născut lîngă un rîu, zice Bunny, cu mîna la gură.

Începe să rîdă și să-și netezească pantalonii boțiți în față. Toată lumea e uluită de remarcă, privesc toți în podea, iar Bunny speră că Poodle nu a tras pe nas tot *speed*-ul.

— Dar el cine e? întrebă River.

Bunny Junior a apărut în hol ca un pui de stafie și stă acolo, cu pumnii băgați la subsuoară. River întinde mîna și îi ciufulește părul, iar după ce termină, băiatul încearcă să îl aranjeze iar cum fusese înainte.

— E Bunny Junior, spune Bunny. E fiul meu.

— Și el e tatăl meu, precizează băiatul, arătînd cu degetul mare spre tatăl său și zîbind ușor.

Toată lumea rîde, spre nedumerirea lui Bunny Junior, fiindcă el n-a spus decît adevărul. Cam așa stau lucrurile cu Bunny Junior. El își iubește tatăl. Crede că nu există tată mai bun, mai deștept sau mai capabil, stă alături de el cu un sentiment de mîndrie – e tatăl *meu* –, dar, bineînțeles, stă alături de el și pentru că nu are unde altundeva să se ducă.

— O, Doamne, ce drăguț e! spune River, ciufulindu-i din nou părul. Dacă ai avea doar cîțiva ani în plus...

Ușa de la baie se dă de perete și Poodle se năpustește afară, cu dinții la vedere și ochii strălucindu-i. Își freacă nasul cu dosul palmei și exclamă:

— Ce dracu', River! Băiatul are nouă ani...

— Știu. Ziceam doar... replică River, ciupindu-l de obraz pe băiat.

— Păi, nu mai zice, spune Poodle.

Freza lui blondă a devenit acum și mai strălucitoare – sclipește de-a dreptul cînd Poodle se întoarce și spune:

— Fii atentă, River! Zi o țară... orice țară...

— Ce?

— Zi naibii o țară! Dumnezeuule... bufnește Poodle, făcîndu-i cu ochiul lui Bunny Junior.

— Bine, zice River. Mongolia.

— Hai, Bunny, băiete, nu-l fă de rîs pe unchiu-tău Poodle. Care e capitala Mongoliei?

Bunny Junior își încrețește fața, simulînd concentrarea, privește în tavan, își freacă bărbia și se scarpină în cap.

— Ulan Bator, răspunde băiatul, iar musafirii aplaudă.

— E și istet, spune River, punîndu-și mîna pe ceafa băiatului, unde simte pulsînd o căldură uleioasă și ciudată.

— Înainte se numea Urga, adaugă încet Bunny Junior.

— Istet? spune Poodle. Băiatul e un geniu, să-mi bag pula dacă nu!

River acoperă cu mâinile ei fierbinți urechile lui Bunny Junior și spune:

— Hei! Vezi cum vorbești!

— Intrăm? întreabă Bunny.

În timp ce adulții intră în living, Bunny Junior îl aude pe Poodle șoptindu-i lui River:

— Dumnezeule, aici e întuneric ca dracu'! Unde sînt becurile?

O vede pe River cum îl înghiontește cu cotul și îi răspunde tot în șoaptă:

— Iisuse, Poodle, tipului tocmai i-a murit nevasta! La ce te aștepți, la o discotecă?

Tot în seara aceea, un pic mai târziu, Bunny Junior stă întins pe patul lui, se uită în tavan și vede lumina verde a planetelor învîrtindu-se deasupra capului. E vrăjit de reflecțiile fantomatice ale luminii care traversează tavanul și coboară pe pereți. Trece în revistă lucrurile pe care le știe despre Pluto – de exemplu, că este compusă în principal din piatră și gheață și e relativ mică, aproximativ o cincime din greutatea Lunii Pămîntului și o treime din volumul ei –, iar după ce face asta o vreme, își duce ceasul de mîna la ureche și ascultă ticăitul puternic și neîntrerupt al timpului care trece. Se gîndește cum, cu fiecare ticăit, amintirea mamei se estompează, iar ea se pierde în depărtare. Un fior de gheață îi străbate inima cînd își dă seama că și acum, cînd stă întins aici, pe pat, o pierde încetul cu încetul. Închide ochii lui iritați și neliniștiți, străduindu-se, cu oarecare succes, să își răscolească memoria și să rememoreze imagini de-ale ei. Face asta în speranța că astfel o va împiedica să se topească de tot. În fundul sufletului, vrea s-o aducă înapoi la viață prin amintiri.

Își aduce aminte cum venea ea în costumul ei de trening matlasat și îl lua de la școală și că era cea mai frumoasă

mămică, își aduce aminte cum îi oprea sîngele care îi curgea din nas, murmurînd afectuos, și crede că își aduce aminte, de mai demult, cum îl aplauda cînd el mergea pe bicicletă fără mîini. Își amintește că primise cadou enciclopedia pentru simplul motiv că ea „îl iubea la nebunie“ și, încă și mai demult, își amintește o imagine alb-negru, cu el tîrîndu-se pe podeaua bucătăriei, agățîndu-se de piciorul ei lung și catifelat și simțindu-i puterea surprinzătoare în timp ce mama sa îl tîra înapoi și-ncolo. Se imaginează – e asta oare o amintire? – nou-născut, încotoșmănat într-o păturică și cu mîna răcoroasă a mamei lui pe frunte, iar în apropiere o umbră întunecată, care trebuie să fi fost tatăl său.

După un timp băiatul simte că mama lui s-a întors și devine conștient de prezența ei în cameră, alături de el. Simte o involburare generală în aerul din încăperea și observă că planetele care sclipesc în întuneric se învîrt cu o energie reînnoită, iar reflecțiile de basm ale luminii alunecă în jos pe pereți ca o ploaie verde, fantomatică.

— Nu mai poate omul să doarmă în casa asta? spune tare Bunny Junior.

Apoi aude din living hohote dezlănțuite de rîs, așa că repetă, lăsînd pauze de trei secunde între cuvinte:

— Nu... mai... poate... omul... să... doarmă... în.... casa... asta?

Apoi zîmbește, pentru că în sinea lui știe că tatăl său s-a apucat, probabil, să spună ceva foarte amuzant. Împinge pătura cu picioarele și își ia papucii de casă.